

KILEY REIDOVÁ

Takový
prima
věk

HOST

New York
Times
Bestseller

Přeložila
Tereza Marková Vlášková

The background is a light pink color with a repeating pattern of stylized birds and leaves. The birds are depicted in various poses, some facing left and some right. The leaves are simple, rounded shapes. The overall aesthetic is soft and decorative.

KILEY REIDOVÁ

Takový
prima
věk

BRNO 2021

Such a Fun Age

Copyright © 2019 by Kiley Reid Inc.

All rights reserved

Cover design by Vi-An Nguyen

Translation © Tereza Marková Vlášková, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0838-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-0839-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0840-2 (MobiPocket)

Patricie Adeline Olivierová

„Rozhodně čekáme na narozeniny. Čekáme klidně i se zmrzlinou. Dcera si ji musí zasloužit. Včera jsme jí zrovna zmrzlinu slíbili, jenže pak se chovala příšerně. A tak jsem jí řekla: ‚Je mi líto, ale zmrzlina je jenom pro hodný holčičky. A to ty dneska nejsi. Možná zítra.‘“

RACHEL SHERMANOVÁ,

Nejistí v kramflecích: bázně blahobytu

ČÁST PRVNÍ

Kapitola první

Když toho večera volala paní Chamberlainová, rozuměla jí Emira jen pár slov: „...vezměte někam Briar...“ a „...zaplatím vám dvojnásobek“.

Emira spolu se svými kamarádkami Zarou, Josefou a Shaunie postávala v bytě, který praskal ve švech, a na protější straně místnosti zrovna kdosi zakřičel: „Tuhle písničku zbožňuju!“ Ze zářijové soboty, na niž připadly Shauniiny šestadvacáté narozeniny, zbývalo něco málo přes hodinu. Emira si zesílila hlasitost na mobilu a poprosila paní Chamberlainovou, ať jí to zopakuje.

„Nemohla byste Briar vzít na chvíli do supermarketu?“ zeptala se paní Chamberlainová. „Omlouvám se, že vás takhle ruším. Víím, že je pozdě.“

Na představě, že by jí snad holčička, kterou hlídala pár odpolední v týdnu (v domě plném drahých dupaček, pestrobarevných dřevěných stohovacích hraček, vlhčených ubrousků a dětských talířků rozdělených do přihrádek), mohla narušit probíhající večer (nesoucí se ve znamení hlasité hudby, upnutých minišatů, rtů zvýrazněných konturkou a červených plastových kelímků), bylo cosi až k nevíře. Jenže paní Chamberlainová právě teď, ve 22.51, opravdu vyčkávala na telefonu, až jí Emira řekne, že přijede. Po dvou silných míchaných

drincích jí prolnutí těch dvou světů přišlo téměř k smíchu, ovšem na aktuálním stavu jejího konta v celkové výši sedmdesáti devíti dolarů a šestnácti centů naopak nebylo k smíchu vůbec nic. Večer si vyžádal předkrm za dvacet dolarů, několik panáků na přípitek a pár společných dáreků pro oslaivenkyni — nějaká ta hotovost by se Emiře Tuckerové šikla.

„Počkejte,“ zarazila se. Odložila si drink na nízký konfe-
renční stolek a zapala si druhé ucho prostředníčkem. „To
mám jako jít s Briar do supermarketu právě teď?“

Shaunie, která stála z druhé strany stolku, si opřela Josefě
hlavu o rameno a opilecky zamumlala: „To už jsem jako sta-
rá? Je člověk v šestadvaceti starej?“ Josefa ji odstrčila a osopi-
la se na ni: „Nezačínej s tím, Shaunie.“ Zara stojící hned vedle
Emiry si upravila zkroucené ramínko od podprsenky. Vrhla
po Emiře znechucený pohled a ona jí ze rtů vyčetla otázku:
Fúj, to jako mluvíš se šéfovou?

„Peter omylem... Měli jsme tu takovou nehodu s rozbitým
oknem a... Prostě odsud potřebuju Briar dostat.“ Paní Cham-
berlainová mluvila klidně a kladla zvláštní důraz na výslov-
nost, jako by zrovna dávala pokyny rodiče — *Ták, maminko,
teď zatlačte.* „Omlouvám se, že volám tak pozdě,“ dodala.
„Nechci, aby tu viděla policii.“

„Ježiš. Aha. Tak jo, akorát je tu jedna věc.“ Emira si sedla
na kraj gauče. Na druhém konci právě začaly tančit dvě ho-
lky. Dveře po Emiřině levici se otevřely a do bytu vpadli čtyři
kluci s pokřikem: „Juhuhúú!“

„Proboha,“ odfrkla si Zara. „Takovejch černejch trapáků.“

„Momentálně nevypadám zrovna profesionálně,“ varova-
la Emira svoji zaměstnavatelku. „Zastihla jste mě na naroze-
ninový oslavě jedny kamarádky.“

„Ale ne. To mě moc mrzí. Měla byste zůstat —“

„Ne, tak jsem to nemyslela,“ přerušila ji Emira hlasitě. „Klidně přijedu. Jenom byste měla vědět, že mám podpatky a taky... no vypila jsem skleničku nebo dvě. Nevadí?“

Ze sluchátka se ozvalo kvílení pětíměsíční Catherine, nejmladšího člena rodiny Chamberlainových. Paní Chamberlainová zahlásila: „Můžeš ji prosím pochovat, Petere?“ a pak svoji au-pair ujistila: „Je mi fuk, co máte na sobě, Emiro. Zaplatím vám taxíka z oslavy a potom od nás domů.“

Emira schovala mobil do kapsičky v kabelce s dlouhým popruhem a ubezpečila se, že jí nic nechybí. Vstala, oznámila kamarádkám, že bude muset běžet, a Josefa se do ní obula: „To jako zdrháš hlídat děti? Děláš si prdel?“

„Hele, holky... Mě nikdo hlídat nemusí,“ informovala je Shaunie. Měla pořádně otevřené jenom jedno oko, druhé se ho zoufale pokoušelo napodobit.

Josefa ale s výsledkem ještě neskončila. „Co za mámu potřebuje pohlídat preka takhle v noci?“

Emiře se nechtělo nic vysvětlovat. „Potřebuju prachy,“ řekla. „Ale třeba to bude rychlovka a ještě se vrátím,“ slíbila, i když předem věděla, že to není moc pravděpodobné.

Zara do ní šťouchla a prohlásila: „Padám s tebou.“

Díkybohu, prolétlo Emiře hlavou. Nahlas však odpověděla jenom: „Jo, proč ne.“

Obě do sebe vyklopily zbylý obsah svých kelímků a Josefa si založila ruce na prsou. „Nemůžu uvěřit, že to balíte takhle brzy, Shaunie přece slaví narozky!“

Emira sotva postřehnutelně pokrčila rameny. „Já ti mám pocit, že Shaunie už ty svoje narozky taky balí,“ podotkla — Shaunie se svezla na všechny čtyři, lehla si na zem a oznámila, že si na chvílku zdřímne. Emira se Zarou vyrazily ke dveřím. Zatímco čekaly v tlumeném světle pouličních lamp

na ubera, Emira si v duchu spočítala, na kolik se může těšit. Šestnáct krát dva... plus peníze na taxík... *To si sakra dám líbit!*

Když řidič zastavil před domem Chamberlainových, ještě pořád se zevnitř ozýval Catherinin pláč. Cestou ke dveřím si Emira všimla, že v okně vstupní haly v přízemí zeje malá zubatá díra a stéká z ní něco slizovitého a průsvitného. Nad schody zrovna paní Chamberlainová stahovala Briar lesklé blond vlasy do culíku. Poděkovala Emiře, stejnými slovy jako pokaždé pozdravila Zaru („Dobrý den, Zaro, ráda vás zase vidím“) a potom se otočila k Briar: „Půjdeš ven s velkýma holkama!“

Briar se chytila Emiry za ruku. „Už šem byla v poštýlce,“ řekla, „a teď zaš nejšem.“ Seběhly ze schodů a Briar po cestě do supermarketu vzdáleného tři krátké bloky několikrát pochválila Zaře boty — byl to průhledný, ale k její smůle neúspěšný pokus, jak ji přimět, aby si je směla vyzkoušet.

Pult, u kterého se prodávaly masové vývary, lanýžové máslo, smoothie a pytlíky s několika druhy oříšků, už byl zhasnutý. Liduprázdný obchod ozařovalo ostré světlo a otevřená byla pouze pokladna do deseti položek. Když minuly regály se sušeným ovocem, Zara se na podpatcích sehnula, přidržela si šaty a vzala do ruky krabici rozinek v jogurtu. „Ech? Osm babek?!“ Rychle ji vrátila do police a narovнала se. „No to mě... Tohle je supermarket pro pracháče!“

No jo, odpověděla jí Emira bezhlesně s batoletem v náruči, tohle je dítě pracháčů.

„Já cííí.“ Briar se oběma rukama natáhla po měděných kruzích, které se Zaře houpaly v uších.

Emira s ní udělala krok dopředu. „Jak se říká?“

„Ploším, já cííí, Milo, plošíím.“

Zara překvapeně pootevřela ústa. „Jak může pořád takhle nakřáple roztomile žvatlat?“

„Copánky pryč!“ poručila jí Emira. „Ať tě za ně nezačne škubat.“

Zara si hodila dlouhé copánky přes rameno, včetně těch dvanácti odbarvených na platinovou blond, a přidržela si náušnici, aby k ní Briar mohla. „O víkendu mi jedna známá mojí sestřenice udělá twisty. Ale zdravíčko, slečno Briar, klidně si sáhněte.“ Zavibroval jí telefon. Vytáhla ho z kabelky, začala někomu odepisovat a hlavu u toho nakláněla na stranu, jak ji Briar maličko tahala za náušnici.

„Ještě tam jsou?“ zeptala se Emira.

„Ha!“ Zara zaklonila hlavu. „Shaunie se zrovna poblila do květináče a Josefa je nasraná. Na jak dlouho to tu máš?“

„To netuším.“ Emira postavila Briar na zem. „Ale tady ta prdelína si vydrží prohlížet oříšky celý hodiny, takže těžko říct.“

„Mira bude mít prachy, Mira bude mít prachy...“ Zara od-tancovala k mrazákům. Emira s Briar se vydaly za ní a ona se opřela dlaněmi o kolena, rozpohybovala zadek a v prosklených dvířkách mrazáku, na nichž se zrcadlila pastelová loga zmrzlin, sledovala matný odraz svých stehen. Znovu jí zavibroval mobil. „Ježíšikriste, já tomu klukovi u Shaunie dala svoje číslo?“ vykulila oči na telefon. „Ten po mně teda jede, až je to trapný.“

„Ty tančuješ.“ Briar ukázala na Zaru. Přiložila si dva prstíky ke rtům a dodala: „Ty... ty tančuješ a běž mužiky.“

„Chceš muziku?“ Zara přešla palcem po displeji. „Něco ti pustím, ale musíš tancovat se mnou.“

„Nic sprostýho, prosím tě,“ ozvala se Emira. „Kdyby to doma zopakovala, tak mě vyrazí.“

Zara mávla třemi prsty. „Neboj, vím, co dělám.“

O pár vteřin později se mobil rozburácel. Zara sebou trhla, vyjekla „jejda“ a ztlumila ho. Uličkou se rozezněl syntezátor, a když se ozval hlas Whitney Houston, začala Zara kroužit boky. Briar poskakovala s buclatýma bílýma ručičkami založenýma na prsou a Emira se opírala o jeden z mrazáků plný mražených snídaňových klobás a vaflí v lesklých voskovaných krabicích.

Briar Chamberlainová byla malá chytrolínka. Balonky ji nikdy moc nebraly a při pohledu na klauny, kterak sebou švihají o zem a podpalují si prsty, projevovala spíš obavy než nadšení. Narozeninové oslavy a hodiny baletu v ní vyvolávaly pocity bolestného sebeuvědomění — kdykoliv hrála hudba nebo kouzelník sháněl upištěného dobrovolníka z publika, Briar vyhledávala Emiru vyděšenýma modrýma očima, v nichž se zračila otázka: *Fakt musím? Fakt je to nutný?* Když se tedy Briar nenuceně připojila k Zaře a začala se pohupovat do rytmu toho osmdesátkového hitu, Emira se jako už tolikrát postavila tak, aby u ní její svěřenkyňe snadno našla útočiště. Chtěla, aby Briar věděla, že může přestat, jakmile toho bude mít dost, ačkoliv v danou chvíli se Emiřino srdce tetelilo blahem. Právě totiž vydělávala dvaatřicet dolarů za hodinu tím, že tancovala v supermarketu se svou nejlepší kamarádkou a svým nejoblíbenějším prtětem.

Zara se tvářila neméně překvapeně. „Úúú!“ zareagovala, když se Briar ještě víc rozdováděla. „No teda, holka, ty válíš.“

Briar se otočila na Emiru a zahlásila: „A teď ty, Milo.“

Emira se zapojila přesně ve chvíli, kdy Zara spustila spolu s Whitney refrén o tom, že by to chtěla s někým pořádně rozpálit. Točila Briar dokola a v protipohybu kývala ze strany

na stranu horní polovinou těla, když vtom si všimla, že se k nim uličkou kdosi blíží. Při důkladnějším pohledu ke své úlevě zjistila, že se jedná o paní ve středním věku, s krátkými šedými vlasy, ve sportovních legínách a v tričku s nápisem *Dýňobraní u sv. Pavla — běh na 5 km*. Vypadala jako někdo, kdo se v životě něco natancoval přinejmenším s jedním dítětem, a tak Emira neustávala v pohybu. Žena si vložila do košíku kelímek zmrzliny a zazubila se na tančící trojici. Briar zavýskla: „Tančuješ jako mamka!“

Písnička naposledy zmodulovala do jiné tóniny a v uličce se objevil vozík. Tlačil ho vysoký muž v tričku z Pensylvánské univerzity a s rozkošným ospalým pohledem, ale Emira už byla natolik rozjetá, že nemohla jen tak přestat tančit, aby to nevypadalo, že se jí z něj rozklepala kolena. Když předváděla hip hopový taneční krok Dougie, koutkem oka zahlédla v blížícím se vozíku trs banánů. Když si začala smetávat z ramen pomyslný prach, on si dával do vozíku směs mražené zeleniny. A když Zara navedla Briar, ať se ukloní, muž naznačil čtyři tlesknutí a zmizel do jiné uličky. Emira si srovnala sukni v pase.

„Teda tys mi dala zabrat.“ Zara se sklonila k Briar. „Plácne si? Super! A já to balím.“

„Mizíš odsud?“ zeptala se Emira.

Zara už zase zběsile ťukala do mobilu. „Možná si dneska někdo užije.“

Emira si přehodila dlouhé černé lokny přes jedno rameno. „Jak myslíš, hele, ale ten týpek už nemůže být víc bílej.“

Zara do ní šťouchla. „Je rok 2015, Emiro! Na tohle už nehrajem!“

„Hm.“

„Ale díky za tágo. Čau, kotě.“

Zara podrbala Briar ve vlasech a otočila se k odchodu. Se vzdalujícím se klapotem jejích podpatků působil supermarket najednou hrozně bělošsky a mrtvě.

Briar došlo, že Zara jde pryč, až když jí zmizela z dohledu. „Tvoje kamaládka,“ řekla a ukázala do prázdné uličky. Osmělé horní řezáky se jí zabořily do spodního rtu.

„Už musí jít do postýlky,“ vysvětlila jí Emira. „Chceš se jít kouknout na ořechy?“

„Já mám taky být v postýlce.“ Briar chytla Emiru za ruku a začala poskakovat po lesklých dlaždicích. „My dneška budeme pinkat tady?“

„Nééé,“ ujistila ji Emira. „Akorát se tu ještě chvíli budeme procházet.“

„Já či... či jít vonět čaj.“

Protože Briar potřebovala vždycky vědět, co přesně se bude dít dál, chtěla jí Emira s důrazem na jednotlivá slova vysvětlit, že se nejdřív zajdou podívat na oříšky a potom si půjdou přivonět k čajům. Ovšem sotva začala, kdosi jí skočil do řeči: „Promiňte, madam.“ Ozvaly se něčí kroky, a když se Emira otočila, blyštil se jí před očima zlatý odznak ochranky. Pod horním okrajem stálo napsáno „Ostraha“ a nad dolním „Filadelfie“.

Briar na sekuritáka ukázala. „To není pošťák!“ prohlásila.

Emira polkla a automaticky ho pozdravila: „Eh, dobrý den.“ Stál před ní s palci zaháknutými do poutek na pásek a pozdrav jí neopětoval.

Emira si přešla rukou po vlasech a zeptala se: „Vy bude zavírat?“ Věděla, že supermarket má mít otevřeno ještě tři čtvrtě hodiny — o víkendech si z dobře zásobených a nakližených regálů mohli zákazníci vybírat až do půlnoci —, ale

chtěla ostraze předvést, že se umí vyjadřovat i „po jejich“. Zpoza sekuriťákových tmavých kotlet na ni z druhého konce uličky upíral pohled někdo další. Byla to ta šedovlasá, od pohledu sportovně založená paní, která předtím vypadala tak okouzlená Briariňým tancováním, teď si však založila ruce na prsou. Nákupní košík si odložila na zem.

„Madam,“ zopakoval sekuriťák. Emira se zadívala na jeho velká ústa a malá očička. Vypadal jako táta od velké rodiny, která tráví svátky od rána do večera pohromadě — zkrátka jako někdo, kdo cizí ženy oslovuje „madam“ pouze naprosto cíleně. „Na takhle malou holčičku už je dost pozdě,“ řekl. „Je vaše?“

„To ne,“ zasmála se Emira. „Já ji jenom hlídám.“

„Aha, jenže...“ odpověděl, „vy zrovna, při vši úctě, nevypadáte, že byste dneska měla hlídat děti.“

Emira rozevřela rty, jako by právě spolkla něco horkého. Zahlédla svůj pokřivený odraz ve dveřích jednoho z mrazáků, od hlavy k patě. Z obličeje toho moc neviděla — skoro v odrazu nerozeznávala ani své plné hnědé rty, ani drobný nos, ani vysoké čelo zakryté černou ofinou. Černá sukně, přiléhavé tričko s výstřihem do věčka a tekuté oční linky odmítaly v tlustém skle ukázat svoji pravou podobu. Viděla pouze obrysy kohosi hodně tmavého a štíhlého, tyčícího se nad blondatým culíčkem patřícím malé Briar.

„Mmm,“ vydechla. „Hlídám ji pravidelně a dneska mi její máma zavolala, protože —“

„Dobrý den, promiňte, ale... Dobrý den.“ Šedovlasá paní se k nim blížila uličkou a sešlapané tenisky jí u toho vrzaly na dlaždicích. Položila si ruku na srdce. „Jsem máma. A slyšela jsem tady tu holčičku říkat, že ona tady s maminkou není, což mě trochu vyděsilo, protože už je hrozně pozdě.“

Emira se na ni zadívala a vydala cosi jako uchechtnutí. Připadalo jí to poněkud dětinské, ale nedokázala v hlavě zapašit myšlenku: *Vážně jste na mě právě žalovala?*

„Kam...“ ozvala se Briar a ukázala mezi regály, „...kam vedou ty dveře?“

„Vteřinku, zlatíčko. Tak jo...“ spustila Emira. „Jsem její au-pair a její máma mě poprosila, abych ji vzala ven, protože se doma něco stalo a ona ji potřebovala na chvíli dostat pryč. Bydlí tři bloky odsud.“ Cítila, jak se jí zatínají svaly na krku. „Přišly jsme se sem kouknout na oříšky. Ne že bychom je osahávaly nebo tak. Akorát prostě... akorát teď prostě máme oříškový období, takže... asi tak.“

Sekuriťákovi se na moment rozšířily nozdry. Zamyšleně přikývl, jako by se ho někdo na něco ptal, a pak řekl: „Nepožila jste náhodou nějaký alkohol, madam?“ Emira zavřela ústa a o krok ustoupila. Šedovlasá paní po jeho boku zamrkala a ulevila si: „No nazdar.“

Emira teď měla výhled na oddělení s masem. Stál u něj chlápek v tričku z Pensylvánské univerzity a zcela nehybně poslouchal jejich rozhovor. Tohle byla po těch nepřímých obviněních, jež zatím padla, poslední kapka — najednou si Emira připadala naprosto ponížená, jako by jí právě někdo hlasitě oznámil, že její jméno není na seznamu hostů. „A víte co, nebudeme z toho dělat drama,“ prohlásila. „My už půjdeme.“

„Počkat, počkat.“ Sekuriťák pozvedl ruku. „Nemůžu vás nechat odejít, když jde o dítě.“

„Ale to dítě mám teď na starost já.“ Emira se znovu zasmála. „Hlídám ji. Technicky vzato jsem její chůva...“ To byla lež, ale Emira tím chtěla dát najevo, že se svou zaměstnavatelkou podepsala smlouvu, podle níž je oprávněná mít dotyčné dítě u sebe.

„Ahoj, zlatíčko.“ Šedovlasá paní se předklonila a zapřela se dlaněmi o kolena. „Víš, kde máš maminku?“

„Její máma je doma!“ Emira si dvakrát poťukala prstem na klíční kost. „A můžete se ptát rovnou mě!“

„Takže vy mi chcete tvrdit,“ vložil se do toho sekuriták, „že si vás nějaká cizí paní, co bydlí tři bloky odsud, na mátkou vybrala, abyste jí takhle pozdě večer pohlídala dceru?“

„Ježiš, to fakt ne. To jsem neřekla. Jsem její chůva!“

„Před chvílí tu byla ještě jedna holka,“ oznámila starší žena sekuritákovi. „Myslím, že zrovna odešla.“ Emire se stáhl obličej do nevěřícího úžasu. Zdálo se jí, že právě přestala existovat. Nejradši by zvedla ruku a zamávala, jako by hledala v davu lidí kamarádku a navigovala ji po telefonu: *Tak už mě vidíš? Mávám.* Paní zavrtěla hlavou. „Předváděly tady... já vám ani nevím, jak to nazvat... takové natřásání zadku nebo co to bylo. A mě vám z toho přepadl takový divný pocit.“

„Ehm. To myslíte vážně?“ vyjekla Emira. Briar jí z boku zabořila obličej do stehna a kýchla.

Chlápek v univerzitním tričku popošel blíž, teď už na něj bylo dobře vidět. Držel si mobil na úrovni hrudníku a natáčel si je.

„Žišikriste!“ Emira si zakryla obličej oprýskanými, načerno nalakovanými nehty, jako by se omylem ocitla na hromadné fotografii. „Můžete toho nechat?“

„Podle mě se vám to ještě bude hodit,“ ohradil se. „Nemám zavolat policii?“

Emira svésila ruku a zeptala se: „Jako proč?“

„Ahoj, princezno.“ Sekuriták si klekl na jedno koleno a nasadil nacvičený vemlouvavý tón. „Kdopak je tahle paní?“

„Zlatíčko?“ přidala se tichým hlasem ta ženská. „Je to tvoje kamarádka?“

Emira cítila nutkání sklonit se a Briar obejmout — třeba by jim pak řekla, jak se „tahle paní“ jmenuje, kdyby jí viděla do obličeje —, ale taky si byla vědoma toho, že má nebezpečně krátkou sukni a že na ni míří kamera. Její osud jako by se najednou ocitl v rukách batolete, které věří, že brokolice je mrňavý stromeček a že pod dekou vás nikdo nenajde. Emira zatajila dech a Briar si strčila prstíky do pusy. „Míl,“ pronesla a Emiře blesklo hlavou: *Díkybohu!*

Jenže sekuriťák opáčil: „Nemyslíme tebe, broučku. Ale tady tvoji kamarádku. Jak ta se jmenuje?“

„Míl!“ zaječela Briar.

„Vždyť vám to říká,“ vysvětlila mu Emira. „Jmenuju se Emira.“

„Mohla byste mi to vyhláskovat?“ zeptal se sekuriťák.

„Hej, hej, hej!“ Chlápek s mobilem se snažil přitáhnout Emiřinu pozornost. „Občanku jim ukazovat nemusíte, ani když na tom budou trvat. Na to máme v Pensylvánii zákon.“

„Hele, já znám svoje práva,“ usadila ho Emira.

„Pane?“ Sekuriťák se zvedl a otočil se na něj. „Vy nemáte právo vměšovat se do vyšetřování zločinu.“

„Tak to prr, jakýho zločinu?!“ Emira měla pocit, že se pod ní rozevřela země. V uších a za očima jí vřela a bublala snad veškerá krev, co jí kolovala v žilách. Sklonila se, vzala Briar do náruče, rozkročila se, aby neztratila rovnováhu, a přehodila si vlasy na záda. „O jakým zločinu to tady mluvíte? Já tady pracuju! Právě teď si vydělávám, a vsadila bych se, že víc než vy. Přišly jsme se sem podívat na oříšky. Jsme zatčený, nebo můžeme jít?“ V průběhu svého proslovu zakryla holčičce uši dlaní. Briar jí zajela ručkou do výstřihu.

Prsty staré bonzačky znovu vylétly k ústům. Tentokrát to žena doprovodila slovy: „Panenko skákavá.“

„Tak pozor, madam.“ Sekuriťák se rozkročil, aby s Emirou srovnal postoj. „Jste zadržaná a vyslýchaná, protože se jedná o dítě v ohrožení. Budte tak laskavá a postavte to dítě na zem —“

„Fajn, tak víte co?“ Emira vylovila mobil z minikabelky a uvědomila si, že se jí třese levá noha. „Zavolám jejímu tátovi, ať sem přijde. Je to starej běloch, takže se snad všem uleví.“

„Uklidněte se, madam.“ Sekuriťák pozvedl dlaně na znamení smíru a zase se zadíval na Briar. „Kolikpak ti je, be-ruško?“

Emira začala vyťukávat do telefonu jméno „Peter Chamberlain“, a když se před ní po čtyřech písmenech modře rozsvítilo jeho číslo, vytočila ho. Cítila, jak jí pod Briarčinou rukou buší srdce.

„No kolik ti je, sluníčko?“ přidala se ta baba. „Dva roky? Tři?“ S pohledem upřeným na sekuriťáka pak usoudila: „Vypadá spíš na dva.“

„Ježiš, jsou jí skoro tři,“ zamumlala Emira.

„Madam!“ Sekuriťák na ni varovně ukázal prstem. „Já se ptám té holčičky!“

„No jistě, samozřejmě. Protože ta vám to rozhodně poví. Koukni na mě, Bri.“ Přinutila se zatvářít vesele a dvakrát si Briar nadhodila na ruce. „Kolik ti je?“

„Jedna dva či štyži pět!“

„A kolik je mně?“

„Všechno nejlepčí!“

Emira se zadívala na sekuriťáka a prohodila: „Spokoje-nej?“ Vyzváněcí tón v telefonu utichl. „Pane Chamberlaine?“

Ve sluchátku něco cvaklo, ale nikdo se neozýval. „Haló, tady Emira. Slyšíme se?“

„Rád bych si s otcem promluvil sám.“ Sekuriták sáhl po Emiřině mobilu.

„Co to do prdele děláte? Nehrabejte na mě!“ Emira se od něj odvrátila. Briar při tom nečekaném pohybu zalapala po dechu. K hrudníčku si jako růženec tiskla Emiřiny černé umělé vlasy.

„To bych vám fakt nedoporučoval,“ ozval se varovně chlápek v univerzitním tričku. „Neklade odpor. Volá tátovi tý holky.“

„Madam, žádám vás po dobrým, abyste mi předala ten mobil!“

„Ale no tak, nemůžete jí přece brát telefon.“

Sekuriták se na přihlížejícího muže otočil s pozvednutou dlaní a zakřičel: „Odstupte si, pane!“

Emira s telefonem přitisknutým k uchu a s Briariňými ručkama ve vlasech zajechla: „Hlavně si odstupte vy a přestaňte si tady laskavě hrát na poldu!“ V tu chvíli se sekuritákovi změnil výraz v obličejí. V očích mu teď četla: *Tak takhle to je. Teď už je mi jasný, co jseš zač*, a když zahlásil do vysílačky, že potřebuje posily, zatajila Emira dech.

Ze sluchátka se ozývalo volání pana Chamberlaina. „Emiro?“ A po chvíli ještě: „Haló?“

„Pane Chamberlaine? Mohl byste prosím přijít do supermarketu?“ A s posledními zbytečky sebeovládání, které si navzdory vnitřní panice zachovávala od začátku celé scény, dodala: „Oni si totiž myslí, že jsem Briar ukradla. Tak kdybyste si prosím pospíšil.“ Její šéf vykoktal cosi, co mohlo být buď „Cože?“, nebo „Bože!“, a pak přislíbil: „Hned jsem tam!“

Emira by nevěřila tomu, že v porovnání s tichem, jež se vzápětí rozhostilo, jí bude předchozí vyhocená situace připadat jako procházka růžovou zahradou. Všech pět jich čekalo, kdo vyhraje, a z jejich výrazu čísela spíš podrážděnost než pocit zadostiučinění. Emira byla odhodlaná nezvednout oči od podlahy. Briar ji poplácala po vlasech na ramenou. „Takový vlášky má můj koník!“ prohlásila. Emira si ji nadhodila na ruce a odpověděla: „Hmm. Byly drahý, tak opatrně, prosím tě.“ Po nekonečné době k ní dolehl zvuk otevírání automatických posuvných dveří. Uličkou s cereáliemi k nim rychlými kroky mířil pan Chamberlain. Briar na něj ukázala a oznámila všem: „To je táta!“

Vypadalo to, že snad celou cestu běžel, na nose se mu leskly drobné krůpěje potu. Položil Emiře ruku na rameno a zeptal se: „Co se to tu děje?“

Emira mu místo odpovědi podala jeho dcerku. Šedovlasá žena o krok ustoupila. „No tak jo. Už nebudu zdržovat.“ Sekuriťák začal vysvětlovat, k čemu došlo, a omlouvat se. Ve chvíli, kdy dorazila přivolaná posila, si sundal čepici.

Emira ani nepočkala, než její zaměstnavatel dokončí přednášku o tom, jak často do obchodu chodí, že přece nemůžou nikoho bez pádného důvodu zdržovat a že jim nepřísluší jakkoliv soudit jeho rodičovská rozhodnutí. Rovnou špitla: „Na shledanou zítra.“

„Emiro,“ zastavil ji. „Počkejte. Musím vám zaplatit.“

Nesouhlasně zamávala oběma rukama. „Výplatu dostáváte v pátek. Uvidíme se na tvojí narozeninový oslavě, Bri.“ Ale holčička už pomalu usínala tátovi na rameni.

U východu Emira zahrnula na opačnou stranu, než stál dům Chamberlainových, a co nejrychleji zaběhla za roh. Zastavila se u zavřeného pekařství, jehož zamřížovaná výloha

lákala na cupcaky, roztřesenýma rukama vytáhla mobil a předstírala, že někomu píše. Nádech nosem, výdech pusou; rolovat seznamem o stovkách písniček. Zavrtěla boky a stáhla si sukni o něco níž.

„Hej, hej, hej!“ Zpoza rohu se vynořil chlápek z Pensylvánské. Zamířil přímo k ní a zeptal se: „Jste v pořádku?“

Emira zkroušeně pokrčila rameny — *sama nevím*. Ruku s mobilem svésila před břicho a kousla se do tváře.

„To teda byla pakárna, to vám povím,“ pokračoval chlápek. „Mám to celý natočený. Na vašem místě bych nahrávku poslal někam do televize, a pak byste mohla —“

„Uf. Jo... ne,“ skočila mu Emira do řeči. Odhrnula si vlasy z obličejů. „To ani omylem, ale... ale stejně děkuju.“

Chlapík se odmlčel a přejel si jazykem přes horní zuby. „Hele, ten sekuriták se choval jako debil. Vy jako nechcete, aby ho za to vyrazili?“

„A co z toho?“ zasmála se Emira. Přenesla váhu na druhou nohu a schovala mobil do kabelky. „Nechá se zaměstnat v jiným supermarketu na stejný mizerně placený pozici pro hovada? Ale jděte. Fakt netoužím, aby si lidi hledali na internetu moje jméno a vybíhaly na ně videa, jak se s cizím děckem v náručí vztekám v nějakým pitomým obchodě v zazobaný čtvrti.“

Chlápek vydechl a zvedl ruku na znamení, že to vzdává. Druhou si přidržoval u boku papírový sáček s logem supermarketu. „Jenom mě napadlo...“ Založil si volnou ruku v bok. „S největší pravděpodobností byste z toho vytrískala nejmenší nákupy na rok zdarma.“

„No jasně. A mohla bych si udělat zásoby kombuchy a podobnejch hovadin.“

Se smíchem ustoupil: „Teď jste mě dostala.“

„Půjčte mi na chvilku mobil.“ Emira k němu natáhla ruku dlaní vzhůru a zatřepotala prsteníčkem a prostředníčkem. „Chci, abyste to video smazal.“

„Víte to určitě?“ zeptal se opatrnicky. „Myslím to vážně. Byl by z toho slušnej článek do rubriky názorů.“

„Mě na psaní neužije,“ opáčila Emira. „A na internet si dávám fakt bacha, takže sem s ním.“

„No a co to udělat takhle?“ Vytasil se s mobilem. „Nic mi do toho není, klidně to smažu. Ale nejdřív bych vám to poslal na e-mail, kdybyste si to třeba rozmyslela.“

„To se nestane —“

„Čistě pro případ... A je to. Jenom tam dopište svoji adresu.“

Emira usoudila, že bude jednodušší mu vyhovět než ho dál přesvědčovat, a tak si jednou rukou přidržela kabelku a druhou do jeho mobilu začala vyťukávat svůj e-mail. Pak si ale všimla, z jaké adresy jí video má vlastně přijít — KelleyTCopeland@gmail.com —, a zarazila se. „No počkat, a kdo je sakra Kelley?“

Chlapík zamrkal. „To jsem já.“

„Aha.“ Dopsala svoji adresu, podívala se na něj a dodala: „To jako fakt?“

„Ha, ha.“ Vzal si od ní mobil. „Střední už mám za sebou, takže se do mě trefujte, jak je libo.“

Emira se usmála. „Tak to už chápu, proč chodíte nakupovat sem.“

„Tss, moc často sem nechodím.“ Zasmál se. „A šetřete mě trochu. Právě jsem si koupil dva druhy kombuchy.“

„Heh,“ odtušila Emira. „Už jste to video smazal?“

„Jo, je pryč.“ Otočil na ni displej a palcem po něm přešel směrem vzhůru. Poslední fotka zachycovala nějakého

neznámého chlapa s lepicím papírkem na čele. Nápis nebyl k přečtení.

„Fajn.“ Emira si z úst odlepila pramen vlasů, který se jí přichytil k lesku na rty. Se smutným rezignovaným výrazem se na svého zastávce zazubila a řekla: „Fajn. Tak se mějte.“

„No jo, no, tak dobrou a opatrujte se.“ Takhle úsečné rozloučení očividně nečekal, ale Emiře to bylo fuk. Vydala se na metro a za chůze poslala zprávu Zaře: Přijed' ke mně, až skončíte.

Mohla si vzít taxíka, paní Chamberlainová jí ho stoprocentně proplatí, ale Emira jím ze zásady nejezdila. Radši si tu dvacetidolarovku schová, až ji dostane, a domů do Kensingtonu se vrátí vlakem. Zara zazvonila těsně po jedné.

„To mi hlava nebere.“ Zara seděla na záchodě. Emira se odličila a zadívala se do kamarádčinych očí v odrazu v zrcadle. „No fakt, hele...“ Zara nechápavě pozvedla dlaně k obličejí. „Odkdy se Running Manovi říká natřásání zadku?“

„Co já vím.“ Emira si za řeči otírala žínkou rtěnku. „A navíc jsme to teda probírali,“ podotkla s omluvným mrknutím. „A všichni se shodli, že tancuju líp než ty.“

Zara obrátila oči v sloup.

„Ne že by to byla soutěž,“ přisadila si ještě Emira. „Ale tak jako tak jsem vyhrála.“

„Holka, holka,“ povzdechla si Zara. „Mohlo to skončit fakt špatně.“

Emira se zasmála a řekla: „Nic se nestalo, Zari,“ jenže pak si zakryla ústa hřbetem ruky a tiše se rozeštkala.

Kapitola druhá

Alix Chamberlainová rozeslala mezi roky 2001 a 2004 přes stovku dopisů a obdržela zdarma produkty v hodnotě více než devět set dolarů. Dostala mimo jiné zrnkovou kávu, čokoládové tyčinky, vzorky líčidel, vonné svíčky, lepicí hmotu, aby si mohla vyzdobit pokoj na koleji plakáty, předplatná časopisů, opalovací krémy a pletové masky — a o všechno se podělila se svými spolubydlícími a děvčaty ze stejného patra. Ve druhém a třetím ročníku na Newyorské univerzitě, kde si jako hlavní obor zvolila marketing a jako vedlejší finance, psala produktové recenze do studentských novin. Ve čtvrtém, posledním ročníku spolupráci s novinami ukončila a našla si stáž v módní rubrice jednoho nízkonákladového časopisu; dopisy však rozesílala nadále. Svým líbivým písmem na ozdobném dopisním papíře s vysokou gramáží zdvořile prosila o to, čeho se jí zrovna zachtělo, a postupem času dosáhla téměř stoprocentní úspěšnosti.

V průběhu dalších čtyř let se mezi jejími adresáty ocitla firma Ray-Ban, moderátor a komik Conan O'Brien, nakladatelství Scholastic, výrobce kávovarů Keurig, značka sportovního oblečení Lululemon, hotelový řetězec W Hotel, výrobce neperlivé vody Smartwater a stovky dalších. Své prosby Alix z valné většiny doprovázela chválou a uznáním nadšením,

často ale přidala i taktně zaobalenou stížnost a doporučení, jak se zlepšit. Uměla pořizovat fotografie zaslaných produktů v profesionální kvalitě a spolu s dopisy, díky nimž se k těmto dárkům dostala, je pak zveřejňovala na svém blogu. Původně se do projektu pustila z náhlého popudu, ale brzy si získala pěkný kroužek virtuálních sledujících. A zhruba tehdy se seznámila s Peterem Chamberlainem.

Peter a tenkrát pětadvacetiletá Alix se potkali v baru, a kdyby měla být Alix upřímná, musela by přiznat, že dokud Peter na konci jejich rozhovoru nevstal, myslela si, že je mnohem vyšší. Kromě stejné výšky však byli i stejného založení. Ve všech ohledech okouzlující Peter uměl chodit ve zvycích vyšší společnosti, aniž se předváděl — například pil vodu s mátou a diskrétně dával spropitné ve výši třiceti procent. Na první dobrou Alix učaroval především tím, že její volnočasový projekt bral jako skutečnou práci. Ona sama se o svých dopisech vyjadřovala s despektem: „Já... no, píšu dopisy a recenze a mám takovej blog... Ale je to prkotina, nic velkého.“ A on jí poručil, ať to zkusí říct znovu a tentokrát mu ukáže, že má na co být hrdá. Peter vyrostl v New Yorku a původně se živil jako novinář, ale časem přeseďlal na televizního hlasatele. Byl o osm let starší než Alix, neviděl nic divného na tom, že nosí před kamerou make-up, a neočhvějně věřil, že člověk si musí vybudovat svoji značku. Když o tři roky později slavili svatbu, veškerou výzdobu, nevěstiny střevíčky a bílé víno dostali zdarma díky Alixině vemlouvacnému písemnému umění a příslibům pochvalného hodnocení. S nadšenými recenzemi jí pak na líbáncích na Santorini pomáhal Peter.

Alix pracovala na referátu přijímacího řízení na Hunterově fakultě, ale jednoho dne ji kamarádka, učitelka anglické

literatury na Kolumbijském gymnáziu, poprosila, jestli by pro její studenty neuspořádala hodinu psaní motivačních dopisů. Zúčastnila se ho mimo jiné i sedmnáctiletá Lucie, maturantka s nadpozemsky bílými zuby, světle růžovými vlasy a profilem na instagramu s třiceti šesti tisíci sledujících. Na něm Lucie tři měsíce po Alixině hodině zveřejnila fotku motivačního dopisu a eseje, které jí Alix pomáhala dát dohromady, spolu s dopisy informujícími o jejím přijetí na Kalifornskou univerzitu v Irvine, Kalifornskou univerzitu v Santa Barbaře, Fordhamskou univerzitu a Emersonovu vysokou školu. *Za všechny tyhle krásné dopisy vděčím Alix, stálo v popisku. Kdyby mi nepomohla vytunít přihlášku, na půlku těchto škol bych se popravdě ani nehlásila. #StaciPoprosit #NapisDopis #dopis_plni_sny.* Luciin příspěvek olajkovalo více než sedmáct set lidí a ze jména Alix Chamberlainové se snad přes noc stala značka. Její nadání získávat věci zadarmo se záhy proměnilo v životní krédo žen, jež odmítají sedět v koutě a chtějí se vrátit ke kořenům komunikace. Alix si uprostřed noci změnila popis svého účtu na instagramu na hashtag #Dopis(n)y. Peter nadhodil, že by to chtělo novou podobu blogu a taky že by bylo fajn, kdyby na něj jednou pro všechnu slávu nezapomněla.

Na přelomu osmadvacátého a devěťadvacátého roku svého života podala Alix na referátu přijímacího řízení výpověď. Začala pořádat semináře o tom, jak psát motivační dopisy a připravit se na pohovor — v azylových domech, na team-buildingových pobytech pro vrcholové manažerky, u dívčích univerzitních spolků, na akcích nabízejících pomoc s volbou profese. Registrační seznamy na její semináře se na univerzitních burzách práce zaplňovaly jmény studentů a její e-mailová schránka byla samé „Děkuju!“ a „Vzali mě!“. Navíc se jí

ozval jeden výrobce luxusního papírenského zboží, jestli by mu nepomohla navrhnout novou řadu kancelářských potřeb speciálně pro pracující ženy. Vzešel z toho slonovinový papír a tmavě modrá pera a taky článek o její osobě, už druhý od dob jejich studií, tentokrát v časopise *Teen Vogue*. Příjemnou třešničkou na dortu byly Alixiny velké modré oči a překvapivě dlouhé nohy, ty prostě prodávaly. Pod záložkou „O mně“ na jejich nových stránkách se zobrazovala fotka Alix, jak se se smíchem opírá o pracovní stůl, u nohou jí stojí přetékající krabice na dopisy a husté plavé vlasy má na temeni stažené do okouzujícího ledabylého drdolu.

Měla Peterovu naprostou důvěru, jako ostatně od začátku. A z fotografií, které její nové stážistky pořizovaly na její blog, bylo patrné, jaký má vliv, přesto se jí však mnohdy nechtělo věřit, jak obrovskou důvěru v její schopnosti vkládají různé organizace. Chodily jí nabídky na účast na konferencích pro drobné podnikatele s tématy typu „Přátelská pracovní atmosféra“ či „Výchova lídrů jako motor kreativních změn“. Promlouvala ve feministických podcastech o udržitelné podnikové kultuře pro ženy v technických oborech. Jednou měla vstup na semináři s názvem „Jak udělat první krok“ v přednáškovém sále, kde sedělo dvě stě nezadaných žen popíjejících šampaňské z průhledných plastových kelímků. Alix dopisy psala moc ráda a byla přesvědčená, že je v tom dobrá, ale celý koncept Dopis(n)ů začal vzkvétat až díky soustavné důvěře a nadšení lidí v jejím okolí.

Jednou dopoledne, zrovna když Alix nad brunchem vysvětlovala skupince učitelů, jak důležité je učit děti psací písmo, se jí najednou tak zuřivě zvedl žaludek, že si rovnou pomyslela: *Doufám, že nejsem těhotná*. Byla — a když to o dva týdny později na rohu Univerzitní a 13. ulice oznámila

Peterovi, rozbřečel se. Vzápětí z něj vypadla otázka: „Neměli bychom se přestěhovat?“ O tom, že se jednou, v daleké budoucnosti, odstěhují zpátky do Alixiny rodné Filadelfie, se bavili celé ty čtyři roky, co se znali. Alix toužila po zahradě za domem i po tom, aby po ní běžaly děti; po tom, aby se učily jezdit na kole ve slepé ulici, na kterou budou koukat z okna, nebo aspoň v ulici, kde nikdo neprodává padělané kabelky a v noci nestahuje masivní bezpečnostní mříž, aby mu nevykradli putyku. Jenže teď, na vrcholu nově rozjeté kariéry, o jaké se jí ani nesnilo, se od Petera odtáhla. „Ne, to ne,“ vypadlo z ní, „ještě ne.“

Narodila se Briar Louise. Alixin svět se scvrkl na dětské ohrádky, šumící usínáčky, rozbolavělé dvorce bradavek a půlené kuličky hroznového vína. Její dny se najednou nesly ve znamení toho, že o sobě mluvila ve třetí osobě („To je mámina náušnice.“ „Maminka telefonuje.“), věk místo v letech počítala v měsících, za každé podstatné jméno přidávala dovětek „pro velký holky“, aby doma zažehla jiskru nadšení (postýlka pro velký holky, lžice pro velký holky, džíny pro velký holky), a dostávala blemcavé pusinky s otevřenými ústy od slintálka, který teprve nedávno opustil její lůno.

To už měla Alix k ruce jednu asistentku, dvě stážistky a ve svém a Peterově bytě na Upper West Side „kancelář“, jež plynule přecházela v kuchyni. Peter se chtěl přestěhovat. Sníval o tom, že se vypracuje na hlasatele některé z newyorských televizních stanic, realita však byla neúprosná: pětkrát týdně se objevoval na obrazovkách nanejvýš osmi set diváků v Riverdalu a informoval je o psích svatbách pořádaných za charitativními účely, hračkách stažených z oběhu a turistech, kteří na Times Square skáčou přes překážky ve snaze vyhrát dárkovou kartu do prodejny elektra. Ve Filadelfii mělo